

Dvorac Strehau - idealno vikend odredište

Dvorac Strehau

Pogled na Heidelberg s druge obale

Njemačka da autobahn ne!

PIŠE I SNIMA: DAMIR PINTEK

I mamo, dakle (zbog poslovnih obveza) deset dana. Od toga ćemo tri dana provesti u Berlinu na Rally-u, a dva potrošiti na povratak kući (po Autobahnu). Nakon razmatranja nekoliko varijanti odlučujemo se za opciju o kojoj ćete čitati u ovom putopisu. Kako su naša prijašnja putovanja trajala najmanje po šesnaest dana, osjećali smo se pomalo zakinutima, ali kompenzirali smo to tako što smo si zbog manjeg broja kilometara, noćenja i ostalih troškova priuštiti da po prvi put krenemo na rundu čiji itinerer premašuje 1500 ukupno prijeđenih kilometara s dva motora. Tako smo sa šest sasvim solidno natovarenih kofera u devet dana prešli 3500 kilometara (samo se jedan dan uopće nismo vozili motorima jer smo išli na organizirani izlet autobusima u sklopu Rally-a).

Vrijeme je idealno za vožnju i oko 11 sati krećemo. Nema se tu ništa posebno za reći. Rutom koju sam prošao već nebrojeno puta (Maribor, Graz, Liezen, Salzburg, München) mogao bih voziti i žmireći. Ipak, nekoliko je stvari koje na toj ruti razbijaju monotoniju. Primjerice, dio ceste između Macelja i Maribora na kojem vlada opća panika od slovenske policije koja jedva čeka da klepi nekoga zbog prebrze vožnje, pa svaki puta 'ispalim na živce' pokušava-

Kada smo saznali da će se FIM Rally održati u mjestu Paaren im Glien kod Berlina predložio sam Jasmini da ukoliko sve bude u redu sa slobodnim vremenom i materijalnom situacijom napravimo "dir" po Njemačkoj. I eto, uspeli smo uhvatiti deset slobodnih dana, pa mi se tako ostvarila dugogodišnja želja. Napokon se ukazala prilika da putujem kroz Njemačku, a da to nije samo po autocestama. Naime, na svim mojim dosadašnjim putovanjima Njemačka je bila samo zemlja kroz koju moram proći da bih stigao do odredišta

jući voziti donekle pristojno (100 € 120 km/h, naravno i to je previše, ali isto tako nije ništa u usporedbi sa 180, koliko sam se tamo znao voziti u stara vremena, dok se fantje nisu odlučili trenirati strogoću). Ali, ima

i nekoliko stvari koje me posebno vesele svaki put kad putujemo prema Salzburgu ili dalje. Tako, recimo, ne propuštamo priliku za ručak u našem omiljenom talijanskom restoranu "Giovanni", kojeg smo slučajno

otkrili prije par godina u potrazi za hranom. Nalazi se u mjestu Trieben (istoimeni izlaz s autoputa), 267 km od Zagreba. Super fina klopica i - što je najvažnije - velika terasa uz kružni tok kojim prolaze gomile motora na svo-

Evo kako izgleda dvorište jednog od dvoraca uz Rajnu

Rajnska riva, Rudesheim

vjernim putopiscima

METZELER

poklanja par guma

Palaca u Ludwigsburgu - kraljicina nosiljka

Dio vrta oko palače u Ludwigsburgu

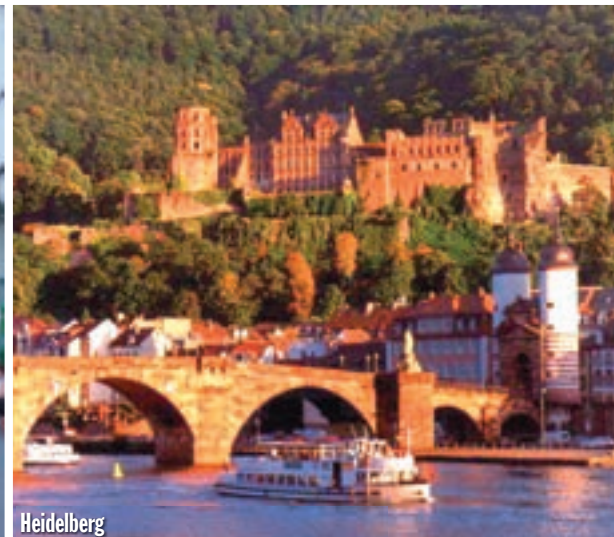
Palaca u Ludwigsburgu - Dvorana ogledala

Dvorac ponad Heidelberga dominira gradom

Pješačka zona u Heidelbergu

Heidelberg

jim krstarenjima po lokalnim austrijskim cestama. Iako sam rekao da ne propuštamo priliku da se tamo zaustavimo, ovoga puta smo ipak propustili, i to zahvaljujući meni. Malo sam se zaigrao na autoputu pa je, dok sam skužio izlaz, već bilo kasno. Srećom, ni sljedeći izlaz nije tako loš. Iz mjesta Rottenmann pruža se prekrasan pogled na dvorac Strehau (jedan od naših favorita), a i restoran u kojem smo jeli bio je sasvim solidan. Kad

smo već kod dvorca, na putu od Graza prema Salzburgu, točnije 390 km od Zagreba, kod mjesta Werfen, nalazi se dvorac Hohenwerfen. Toplo preporučam pogledati oba dvorca, a posebno Hohenwerfen i Eisriesenwelt, za koji kažu da je najveća ledena špilja u Europi i prvoklasna je turistička atrakcija, a nalazi se svega nekoliko kilometara od Werfena. Mislim da je vikend-izlet s takvim ciljem vrlo kvalitetno provedeno vrijeme.

Prvog dana, nakon prijedenh oko 650 km (na žalost uglavnom po autoputu) iza nas ostaje München, a u nekom seocetu u blizini Dachau-a pronalazimo smještaj u malom hotelu. Prekasno smo shvatili da će u njemu biti svadba. Jasminu, koja ima lak san, to baš i nije oduševilo. Odmah su joj na pamet pali pijani Nijemci i polka orkestar s 'fudbalerkama' u kratkim hlačama s tregerima. Nije bilo mnogo drugačije, no osim polki ipak se svirala i njemačka zabavna glazba te svima nam poznate komercijalne stvari engleskih i američkih izvođača. I tako do dugo u noć.....

Idući dan prva stanica bio je Ludwigsburg, nekih 250 km od mjesta u kojem smo prenočili. U Ludwigsburgu se nalazi najveća barokna palača u Njemačkoj, s ogromnim

vrtom također u barkonom stilu. Palača je u svoje vrijeme bila jedan od najveličanstvenijih dvorova u Europi, omiljeno boravište legendarnog Casanove, a budući da nije oštećena u Drugom svjetskom ratu, njen današnji izgled ne odudara puno od onog iz godine 1800. U njoj se također nalazi i najstarije očuvano kazalište u Europi, koje je i dan danas u funkciji. Ulaz se naplaćuje u više varijanti, ovisno o tome što sve želite vidjeti, a cijena varira od 3-7 eura po osobi. Palača je stvarno krasna, ali obilazak od sat i pol dobro nas je umorio jer smo bili već prilično umorni kad smo stigli. Tih se dana u Njemačkoj temperatura nije spuštala ispod 35 stupnjeva. U samom gradu nalazi se još jedan dvorac, a u mjestu s druge strane autoceste vidi se velika tvrđava na brdu, koja je - ako sam dobro shvatio - bila ili još uvijek jest zatvor. Zbog vrućine, a i zbog toga da ne izgubimo previše vremena, nije nam se dalo još vozikati po gradu tražeći druge znamenitosti pa smo krenuli dalje prema Heidelbergu koji smo odabrali za naše sljedeće konačište, a ujedno i mjesto koje obavezno treba pogledati. Veselio sam se nadolazećim etapama, jer do Neckarsulma kod Heilbronna (oko 45 km od Ludwigsburga) konačno

silazimo s autoceste i spuštamo se na magistralne i lokalne ceste. Isto tako, bio sam sretan što imamo dva motora i šest kofera, pa smo imali gdje spremiti kožne hlače i čizme. Znamo da je zaštitna oprema važna, ali kada je tako vruće, a na motoru provodiš veći dio dana, normalno je da gledaš kako da si put učiniš što ugodnijim. I tako od Neckarsulma do Heidelberga pratimo rijeku Neckar i uživamo klizeći krasnom cestom, pokušavajući vidjeti i upiti što više od onoga što nam se nudi kao na pladnju. Ima tu stvarno svega: od malih sela sa samo nekoliko kuća od dvorca i prekrasnih pejzaža. Nailazi i nekoliko vrlo dobro očuvanih oldtimer automobila koje voze ljudi obučeni u skladu s godinama u kojima su proizvedeni njihovi metalni ljubimci. Super izgleda i tip duge kose, gol do pasa u kožnim hlačama na Harleyu s "ape hangerom". Sve izgleda nestvarno kao da smo upali u neki film. S vremena na vrijeme zaustavljamo se da nešto prokomentiramo ili samo da bismo malo uživali u pogledu na sve što nas okružuje. Polako dolazimo do Heidelberga. U gradu je lagana gužva, pa se zaustavljamo i odlučujemo da je bolje vratiti se u mjesto kroz koje smo malo prije prošli i tamo uzeti sobu u Gasthausu

Palaca u Ludwigsburgu - kraljeva spavaona

Pogled na tjesnac Sankt Goar i istoimeno mjesto

Skromna unutrašnjost protestantske crkve

Dvoršte jednog od dvoraca uz Rajnu

koji sam spazio dok smo prolazili. Vraćamo se i dobivamo zgodnu sobu s balkonom u starinskom stilu. Kada smo se raspakirali i osvježili odlučujemo da ćemo ovdje i jesti. Naručujemo gulaš i, naravno, oboje naručujemo piće. Nakon svega naručujem i dvije kugle sladoleda sa šlagom. E sad, zašto to sve nabrajam? Zato jer smo za dobar gulaš kojeg smo se stvarno najeli platili 3 eura, a za sladoled 6, te šlag još 1 euro! Eto zato. Paradoksalno zar ne? Siti i odmoreni krećemo u Heidelberg. Šetamo starim djelom grada nad kojim dominira veliki utvrđeni dvorac koji zbog zalaska sunca poprima sve crveniju boju. Do njega se može pješice, što nam se, naravno, ne da ili nekakvim križancem vlaka i

uspinjače. Nažalost, shvaćamo da će - čak i ako ulovimo zadnji vlak - dok dođemo gore biti već prekasno da sve obiđemo, jer tvrđava je otvorena do 19 sati, a muzej u dvorcu vjerojatno i kraće, pa bi plaćanje karata za vlak i ulaz bilo stvarno bacanje novaca. Uostalom, već smo bili u toliko dvoraca i utvrda da zaista ne znam što bi se u ovoj još moglo vidjeti, a da nije slično nečemu što već nismo vidjeli. Stvarno mi je žao jedino pogleda koji se odozgora pruža na grad, a koji mora da je fantastičan. No, isto tako odlučili smo da kada nas put ponovo nanese u blizinu Heidelberga ipak svakako odemo gore. S vremena na vrijeme lijepo se mislima vratiti u neka stara vremena, a još je zgodni-

je kada je čovjek okružen adekvatnim ambijentom. Stari dio grada ne odskaka ničim od drugih gradova te veličine nastalih u istom razdoblju što se tiče arhitekture ili pak namjerne prostora koji se koriste u današnje vrijeme. Ima tu poneki muzej, jedna ulica u kojoj se nalaze butici, dućani sa suvenirima, nekoliko malih hotela, kafići i restorani. Ostale ulice i trgovi mirniji su jer se u njima nalaze uglavnom stambeni prostori i poneki ured. Kako je to sveučilišni grad, vjerojatno se u njemu stalno nešto događa kroz cijelu godinu, pa vjerujem da zabave ne nedostaje. Polako se počelo mračiti pa smo odlučili krenuti prema gostionici u kojoj smo se smjestili i usput pokušati snimiti koju fotku utvrde s

druge strane rijeke. Nažalost, svjetla za fotografiranje već je bilo premalo, a mi smo još stigli lagano se vozeci proučiti vile koje su se nalazile s ove strane rijeke.

Idućeg dana nakon jutarnje rutine krećemo ponovo dalje. Prvom prilikom prelazimo rijeku i po dolasku u Heidelberg nadoknađujemo fotografiranje s jučerašnje pozicije. Nije to baš ono što smo željeli, jer nema više one jedinstvene crvene boje kakvu može proizvesti samo zalazak sunca, ali i ovako će fotke biti O.K. Izlazak iz grada je lagano naporan jer nam je već sad vruće, semafora ima k'o u priči, a stari grad je iza nas, pa se više ništa ne može vidjeti ništa zanimljivo. Ponovo smo "prisiljeni" koristiti autocestu,

EUROHERC
Osiguranje kojem vjerujem!

Tipičan prizor na obje obale Rajne

ali uskoro ćemo je se riješiti i doći na područje kojem se najviše veselimo. Evo zašto: Vrlo blizu Wiesbadena, kod mjesta Eltville, silazimo s auto-bahna. Nakon kraće pauze uz sladoled i limunadu iz Eltvillea krećemo uz rijeku Rajnu prema Bingenu i gore, na sjever, prema Koblenzu. Upravo je to područje jedno od najvrijednijih zaštićenih područja u UNESCO-voj svjetskoj riznici. Naime, otprilike 40 dvoraca i utvrda rasprostrlo se na potezu od samo 65 km. Nigdje drugdje na svijetu ne postoji tolika koncentracija dvoraca na tako malom području! Prava poslastica za nas.

I zaista, nakon svega nekoliko kilometara kod mjesta Geisenheim opažamo prvi. Usporavamo i dogovaramo

se da ga idemo pogledati. Nailazimo i na putokaz prema dvorcu, pa se upućujemo u tom smjeru. No ubrzo opažamo još dva dvorca i tu se javlja mali problem. Ne znamo da li nas putokaz vodi baš prema tom prvom dvorcu koji nam se sa ceste učinio najatraktivnijim. Ispalo je da nas je odveo do drugog. Ipak odlučujemo protegnuti noge i škljocnuti koju fotku, jer i ovaj je lijep, a u njegovom se dvorištu nalaze potok i jezero u kojem plivaju poprilično velike ribe. Po razgledavanju sjedamo na motore i krećemo pogledati dvorac zbog kojeg smo i skrenuli s glavne ceste. Ovoga smo puta u brdovitom krajoliku spazili još jedan, a onaj zbog kojeg smo skrenuli gubimo iz vida. Na kraju smo pogle-

dali još dva dvorca, od kojih je jedan preuređen u moderan i skup restoran, što se vidi tek kad mu se dođe već sasvim blizu, a u drugom se također nalazi restoran, muzejski dio, ali i dio u kojem žive vlasnici, pa je zatvoren za posjete. I tako nismo došli niti blizu onoga zbog kojeg smo u stvari skrenuli. Tko zna koliko bismo još vremena potrošili tražeći ga, pa smo odlučili krenuti dalje uz rijeku. Znali smo, naime, da imamo još dosta za vidjeti, a i ogladnili smo, pa je trebalo pronaći neko zgodno mjesto za ručak. Nažalost, vrijeme je okrutan suputnik ako ga nemate dovoljno i zato ponekad treba ili dobro planirati ili biti discipliniraniji jer nam se to lutanje kasnije malako osvetilo. Svega nekoliko kilometara dalje stajemo u mjestu Rudesheim, čija se glavna ulica pruža uz rijeku (nešto što

Koliko dvoraca toliko stanki za fotkanje

bi se kod nas zvalo "riva") i prepuna je restorana, suvenirnica i, naravno, turista. Na obali su pristaništa na čije vezove užad uglavnom bacaju brodovi namijenjeni turističkim, razgledavajućim vožnjama, dok natovarene teglenice većinom prolaze dalje u užurbane luke industrijskih centara Njemačke izniklih na obalama Rajne. Nakon obilnog ručka i kupovine suvenira krećemo dalje. Ako pogledate na auto-kartu Njemačke, vidjet ćete da cesta postoji i s jedne i s druge strane Rajne. Cesta uz zapadnu obalu

Stijena Loreley

„SUPERBIKE“
shop & servis, Varaždin

Masarykova 11, Tel. 042/320 898, Fax: 042/302 898
e-mail: moto-servis-superbike@vz.htnet.hr
Radno vrijeme: 8-16 h, subotom 8-12

PRODAJA I SERVIS MOTOCIKALA I SKUTERA

TRADICIONALNI BOŽIĆNI POPUST -10 %:

TRIUMPH

KAWASAKI

aprilia

MOTO SUZUKI

PIAGGIO

Vespa

ALFA ROMEO

TRIUMPH

Primamo uplate
za 2008.

MOGUĆNOST NABAVE SVIH OSTALIH MOTOCIKALA

SWARSK

Louis

WASA

RK

FRANZI

UVEX

Silkolene

SHOEI

BRIDGESTONE

SPOOL

MOTUL

GM

MTECH

MOGUĆNOST PLAĆANJA: DINERS, AMERICAN EXPRESS, VISA, EUROCARD, MAESTRO, ČEKOVI. KREDIT DO 60.000 KN NA EUROCARD I AMERICAN EXPRESS. KREDITI BEZ JAMACA DO 7 GOD.

INS SIDI

Ah ti radovi na cesti... Dvorac Marksburg u pozadini

Obale Rajne vrve ovakvim pitoresknim mjestima

označena je crvenom, a cesta uz istočnu obalu žutom bojom. E sad, crvena boja znači široke, brze ceste, po kategoriji odmah ispod tzv. poluatoceste, kod nas bi to bilo u rangu s Ličkom magistralom. Žute ceste su uže, s više zavoja, sporije, tipa one kroz Gorski Kotar. Mi, naravno, odabiremo istočnu obalu, s kompliciranijom cestom. Ipak, poučeni sad već dugogodišnjim iskustvom vozikanja po Zapadnoj Njemačkoj znamo da ne moramo očekivati nikakve neugodnosti, barem što se tiče stanja ceste i kvalitete asfalta. Vozimo se dobrom, širokom i blago zavojitom cestom koja prati rijeku, uživajući u svemu što nas okružuje. Svako toliko stajemo nešto prokomentirati ili slikati neki od dvoraca koji se stalno pojavljuju na obje riječne obale. Nakon nekog vremena dolazimo u mjestasce Sankt Goarshausen te skrećemo s ceste uz rijeku na cesticu koja se penje uzbrdo i vodi do jednog od najpoznatijih mjesta uz Rajnu. Tamo se nalazi stijena s koje se, kako kaže legenda, mlada djevojka Loreley, očajna zbog nevjernog ljubavnika, bacila u rijeku. Međutim, nije umrla, već se pretvorila u sirenu i od tada svojim pjevanjem mami mornare u smrt. Sama stijena visoka je 120 m i nalazi se na mjestu na kojem je korito Rajne najuže u cijelom njenom toku, od Švicarske

Dvorac Marksburg posjeduje imponantnu zbirku srednjovjekovnih sprava za mučenje

do Sjevernog mora. Vrlo jake struje i oštre stijene tik ispod površine vode bile su uzrokom mnogih brodoloma tijekom stoljeća. Upravo te jake struje i mali vodopad koji se nalazi u blizini proizvode efekt zbog kojeg se čini kao da stijena pjevuši. Odatle i potječe legenda o Loreley, jedna od najpoznatijih njemačkih priča. Kad smo već kod priča, neki teoretičari tvrde da se upravo na tom mjestu nalazi zakopano i blago Nibelunga... Nakon uživanja u pogledu s mjesta s kojeg je djevojka skočila te šetnje parkom u sklopu kojeg se nalazi muzej, hotel, otvoreni stage na kojem se održavaju koncerti, kazališne predstave i sl., sjedamo na motore i vraćamo se nazad na cestu koja prati rijeku. Vozimo se

i dalje zujeći naokolo, zastajkujući radi slikanja, diveći se živopisnim selima, dvorcima i prirodi koja nas okružuje. Malo pomalo stižemo u podnožje brda na kojem se smjestio dvorac Marksburg. E, sada nam fali ono vrijeme koje smo potrošili prije podne razgledavajući, ajmo reći nevažne dvorčice (doduše, i njih je bilo lijepo pogledati). Kasno je i ne možemo u

Marksburg, a upravo je on najinteresantniji za pogledati. Osim što je jedini dvorac uz Rajnu koji nikada nije bio uništen, te tako predstavlja živu sliku originalnog Srednjeg vijeka, u njemu se nalazi i najveća zbirka srednjovjekovnih sprava za mučenje u Europi. Da, grozno, znam. Ali budite iskreni: da se nađete u prilici vidjeti tako nešto, ne vjerujem da biste to propustili. Ljudska je priroda jednostavno takva. Znatiželjni smo i gotovo. Ne preostaje nam ništa drugo nego krenuti dalje. Sada već tražimo i neko mjesto za spavanje. Nije još kasno, 19 je sati, ali ljepše je smjestiti se negdje, pa onda još izići u šetnju ili sjesti na piće i promatrati zbivanja i ljude u mjestu u kome se nalazi. Ostavljamo

Rajnu i skrećemo na istok. Nailazimo na zimmer frei 2-3 kilometra iza mjesta Bad Ems, uzimamo sobu i vraćamo se u veličanstveni gradić-toplice, izgrađen u austro-ugarskom stilu, koji se smjestio na obalama rijeke Lahn. Parkiramo i prilazi nam stari motorist s nešto malo mlađim BMW-om, pa počinje klasični razgovor (odakle smo, kamo idemo, on je bio motorom u Hrvatskoj još dok je bila dio Juge itd.). Petnaestak minuta čavrljanja završava, a mi se smještamo na jednu od terasa i ostajemo sjediti pijuckajući i razglabajući o današnjim doživljajima, pa nakon nekog vremena odlazimo na spavanje.

Jutro je vedro i sunčano, klopali jesmo, stvari su na motorima i krećemo dalje našom planiranom rutom. Na današnji dan planirali smo doći u planinsko područje Harz, koje je uz Schwarzwald, Bavarsku i još neka mjesta jedna od motorističkih meka Njemačke. Isto tako uzbuđeni smo i radi mjesta u kojem ćemo prenočiti, a razlog ćete ubrzo saznati.

Iz Bad Emsa put nas vodi kroz Nassau, Limburg, pored Wetzlara, Marburga (gdje stajemo na odmaralištu radi okrepce, protezanja nogu i fotografiranja imponantnog dvorca koji s jednog brda dominira nad gradom), Kassel i Gottingena do Herzberga u regiji Harz. Što se tiče

Kratka stanika na putu za Herzberg

Eeee, da smo kartu proučili ranije...

korištenih puteva, omjer lokalnih cesta i autoceste bio je pola-pola. Na lokalnim cestama čista klasika. Ako su radovi na cesti, ili samo naznaka da bi negdje moglo biti radova, Nijemci voze točno po ograničenju, eventualno još sporije. To nas izbacuje iz takta, a posebno Jasminu koja odlučuje ne poštivati nikakva ograničenja uz moto "svaki gušt se plaća!". Uostalom, temperatura se ne spušta ispod trideset i

Izgubljeni u Herzbergu...

nešto, a spora vožnja na našim motorima i nije baš bezbolna. Nijemci se ljute, trube i gestikuliraju dok ih pretičemo po duploj punoj, makar ih ni na kakav način ne ugrožavamo jer je cesta poprilično pregledna, a promet iz suprotnog smjera slab.

U Herzbergu se zaustavljamo da na karti točno utvrdimo gdje je mjesto koje tražimo. Nikako ga ne možemo naći u cijeloj regiji, pa na kraju zaustavljamo policijsku patrolu koja se našla u blizini. Niti oni ne znaju gdje je mjesto koje tražimo, pa na kraju traže pomoć od kolega preko radio stanice. Tako eto, saznajemo da smo promašili za gotovo sto kilometara. Odlučujemo se na povratak po drugoj ruti isključivo lokalnim putevima. Zbog nevjerovatno loše i nelogično postavljene signalizacije (stvarno čudno za Nijemce) gubimo se još nekoliko puta. Iako smo uživali u prirodi i mjestima kroz koja smo prolazili, već nas je malo uhvatila nervoza. Živcira kad jedva čekaš da negdje dođeš, a nikako da stigneš. No, bila je to naša greška. Prilikom planiranja totalno smo zabrijali na Harz, pa nam je u glavama nekako ostalo da je i mjesto koje tražimo negdje oko Harzberga. Da smo bili pažljiviji, uočili bismo da nam je od Kassela do tamo trebalo oko 40 kilometara. Naime, kod Kassela smo

trebali skrenuti na autobahn E 331 prema Dortmundu, sići na izlazu 65 kod Warburga na cestu br. 252 i s nje se spustiti na cestu br. 241 na kojoj se nalazi mjesto Lauenforde. Upravo je to mjesto u koje smo željeli doći, a značajno je po tome što se u njemu nalazi Villa Löwenherz (u prijevodu: vila Lavlje srce), prvi i za sada jedini hotel u Njemačkoj koji od 1978. godine prima SAMO motoriste. Za hotel smo saznali listajući kjižicu s navedenim bikers friendly mjestima diljem Europe koju smo nabavili u Austriji oko mjesec dana prije polaska na put. Za jedan takav hotel (koji se nalazi u Belgiji) saznao sam razgovarajući 1993. s jednim motoristom Belgijancem, no na žalost, zaboravio sam lokaciju i ime hotela, a papirić na koji sam zapisao podatke izgubljen je. Kasnije tijekom večeri iz razgovora s vlasnikom Ville Löwenherz saznao sam da u cijeloj Europi postoje samo tri hotela čiji su gosti isključivo motoristi, a interesantno je da je i on čuo za onaj u Belgiji, ali niti on ne zna u kojem je mjestu, dok za treći ne zna niti u kojoj se zemlji nalazi. Kada smo, dakle, konačno stigli i vidjeli kamo smo došli, ostali smo "paf".

Teško je opisati osjećaje koji preplave motorista kada vidi nešto takvo. Sa same ceste vilu je nemoguće vidjeti jer je okružena živicom visokom naj-

Dvorac Marburg u istoimenom gradu

manje 2,5 metra, a kada se prođe kroz kapiju, samo se malo nazire zdanje okruženo drvećem, grmljem i ostalim biljem koje ga okružuje. Tek nakon 20- tak metara vožnje po prilaznom putu posutom sitnim šljunkom postajete svjesni kamo ste zapravo došli - u raj za motoriste! Velika vila građena u hugenotskom stilu ponosno stoji u sredini parka koji ju okružuje, ispred nje nalaze se stolovi za kojima sjede ljudi pijuckajući i razgovarajući (sudeći po njihovim licima samo o veselim temama). Obučeni su vrlo raznoliko, ima tu kožnih kombinezona, goretex jakni, kupaćih gaćica, majica, enduro čizama, klompi, bosih nogu, trapezica, ma svega. Motori njemačkih, švedskih, danskih, čeških, austrijskih i raznih drugih registarskih oznaka iz cijele Eurupe parkirani su uokolo na

parkiralištu ili uz drveće po stazicama parka. Jasmina i ja zastajemo da vidimo gdje ćemo parkirati, a svi koji nas ugledaju mašu nam i pozdravljaju nas. Odlučujemo poći s lijeve strane vile, gdje smo vidjeli dovoljno mjesta da naše motore s koferima možemo ostaviti jedan pored drugoga, pa smo tako bacili pogled na pozadinu. Kada smo vidjeli da se iza vile nalazi još i bazen, mojoj sreći nije bilo kraja. S lijeve strane nalazi se još i garaža u kojoj vlasnik drži nekoliko svojih motocikala, a također lijevo, ali malo niže, još je jedna kućica s nekoliko soba.

Po otvorenim koferima i ostavljenim kacigama na drugim motorima oko nas te pozitivnoj atmosferi koja je gotovo opipljiva, zaključujemo da je ovo posve sigurno mjesto, pa i mi ostavljamo naše stvari na motorima i odlazimo na recepciju prijaviti se. Putem do recepcije komentiramo sve čime smo okruženi i ne možemo doći k sebi. Sretni smo kao djeca. Pitam Jasminu je li rezervirala sobu i odgovara mi da nije. Meni to baš i nije drago, a ona kaže kako je mislila da neće biti potrebno, a da sam to mogao i sam učiniti. I tako dolazimo na recepciju, pitamo ima li slobodnih soba, a kao odgovor dobivamo pitanje imamo li rezervaciju? Što bi rekao lik iz filma Maratonci trče počasni krug: "E, kad me sad nije šlogiralo!". Pogledamo

Sobe nemaju brojeve, već su nazvane po dijelovima motocikla

Dvorište vile Löwenherz, naši motorčići u daljini

Pogled na drugu stranu dvorišta

Dašak atmosfere u Lowenherzu

... a biljar besplatan

Ulaz u moto-raj

se i Jasmina odgovori: "Ne! Ima li zato problema?". "Ne, samo pitam.", odgovara čovjek. "Imamo još praznih soba." E, sad nam je laknulo. Dobivamo sobu "Lenker" (gubernal) jer sobe nemaju brojeve nego imena po djelovima motocikla, a recepcioner (kasnije otkrivamo da je on i vlasnik) nudi nam još i večeru koja počinje za pola sata po cijeni od 7 eura, što mi i prihvaćamo. Noćenje u sobi s doručkom po osobi platili smo 29 eura. Pitali smo još da li se nakon večere možemo okupati u bazenu i dobili potvrđan odgovor. Da bismo došli do naše sobe morali smo sjesti na motore i ponovo proći kroz park do ulice pa skrenuti lijevo do prve sljedeće kuće, koja se također nalazi u sastavu hotela, samo je izvan par-

ka i ima svoj prilaz i dvorište sa stražnje strane. Bilo nam je malo žao što nismo dobili sobu u samoj vili, ali bili smo sretni što smo uopće dobili sobu. Soba je pristojne veličine, s odvojenim krevetima i crtežima motora po zidovima. S obzirom da smo u prizemlju (sva sreća jer moramo tegliti šest kofera), jedna vrata iz sobe vode u naše privatno, ovelo dvorište, ograđeno visokom živicom. Kada smo, nakon što smo se smjestili i presvukli, došli na večeru, opet smo imali što za vidjeti. Večera je poslužena po principu švedskog stola. Ponudeno je nekoliko vrsta jela i deserata, a uzmeš što ti se sviđa i koliko hoćeš. Mislim da daljnji komentar nije potreban. Nakon klope Jasmina je otišla po piće, a ja sam otišao uzeti dvije ležaljke te ih

postavio pored bazena na mjesto gdje još ima sunca. U osam navečer bacio sam se u vodu, a Jasmina se zavalila u ležaljku i pijuckala pivo. Ostali smo sjediti, razgovarati i promatrati kako motoristi dolaze i odlaze dok se nije potpuno smračilo, a onda smo ušli u vilu i odigrali nekoliko partija biljara (biljar je besplatan) te porazgovarali s kolegama motoristima. Vrtina terasa zatvara se u 22 h, a zabava se onda seli u bar uređen u western stilu. Nije potrebno napominjati da smo se i mi priključili zabavi do kasnih sati.

Je li potrebno reći da je doručak funkcionirao po švedskom principu? Ne! Ali to se jednostavno mora spomenuti kad u 95% mjesta gdje čovjek prespava u zapadnoj Europi za doručak uglavnom dobije sve na broj (dvi-

je šnite salame, dvije šnite sira, jedno jaje, dvije male marmelade itd.). Za vrijeme doručka dogovorili smo se da ćemo ostati uz bazen do poslije podne, jer do Berlina je bilo još nešto manje od 400 km, a za pogledati smo na putu do tamo odredili još samo jednu stanicu. Na recepciji smo pitali možemo li još ostati na kupanju kad izađemo iz sobe. Odgovor je ponovo bio pozitivan. Zamoljeni smo samo da sobu napustimo do 11 sati, a rekli su nam da nakon kupanja možemo koristiti tuševu u podrumu vile ako to želimo. Pokupili smo stvari iz sobe, parkirali motore i izvalili se na suncu. Kad sam otišao do bara po piće, kroz razgovor s gazdaricom (počastila nas žena pićem) saznao sam da smo im mi prvi gosti iz Hrvatske te da osim smje-

Agram

životno i dobrovoljno zdravstveno osiguranje

Život i bezbrižnost!
Sigurnost i zdravlje!
 Povjerenje i sreća! U paketu **Life plus!**

Polica životnog osiguranja i **poklon** polica dobrovoljnog zdravstvenog osiguranja ... zajedno!

Agram life
 POLIKLINIKA
 SUNCE

Ne biste vjerovali, ali unutar utvrde Wernigerode možete naći i zimmer frei

Wernigerode je u mnogočemu zadržao autentičnost davnih dana

A što bismo drugo radili u Berlinu na 35°C?

štaja u sobama nude i jeftiniju varijantu. Oni u podrumu vile imaju još 3-4 velike sobe s po nekoliko ležajeva na kat. Mislim da je rekla da ih ima pedesetak. Kako na krevetima postoje samo madraci, zgodno je da sa sobom imate i vreću za spavanje. Noćenje u toj varijanti košta 15 eura po osobi, ali mislim da je svota zanemariva u odnosu na to što dobivate kao gost vile. Uz obilnu klopnu, bazen i besplatni biljar tu su još velike tuširaone te sauna, a zgodno je i to da kada se prijavite na recepciji dobijete papirić na koji vam se upisuju sve konzumacije tijekom boravka u vili, pa novac uopće ne morate imati uz sebe nego sve fino platite na odlasku. I tako, žalosni što nismo mogli ostati još koji dan, nešto iza 14 sati napuštamo motoristički raj.

Utješno je što sada znamo gdje ćemo ići odmoriti i prespavati svaki puta kad nas put bude vodio pored Kassela.

Još pod dojmom koji je na nas ostavila Villa Löwenherz, putem kojim smo djelomično prošli i jučer, a danas smo radi nadoknađivanja vremena potrošenog na brčkanje u bazenu ubacili i dobar dio autoputa, dolazimo do mjesta Wernigerode u planinama Harz, koje smo odredili kao jedinu današnju stanicu gdje ćemo razgledajući provesti nekoliko sati.

Wernigerode je jedan od najočuvanijih gradića iz 15. stoljeća nad kojim dominira prekrasan dvorac. U gradiću koji fascinira svojom jedinstvenom arhitekturom nalazi se mnogo turistima interesantnih zanimljivosti. Nakon što smo motore ostavili na

parkiralištu turist-biroa posebnim vlakom otišli smo do dvorca, pa tamo protegnuli noge, a nakon šetnje vratili se istim u mjesto, po čijem nas je povijesnom centru također proveo. Zgodno, nismo ni znali da je u cijeni i vožnja po gradu.

Eto nas tako ponovo na motorima. Vozimo se pored Magdeburga i Potsdama te dolazimo pred Berlin i na žalost, cijelog ga obilazimo po zaobilaznici A10, jer ponovo zbog zbujujućih oznaka u kombinaciji sa zbujujućim uputama koje smo dobili za dolazak u mjesto gdje će se održati ovogodišnji FIM-rally propuštamo odvajanje Dreieck Werder i rutu koja bi nas najbrže dovela do odredišta. To nas je koštalo još jednog tankanja i dodatna 152 km. Tek oko

23.30 dolazimo u Paaren im Glien, gdje se nalazi FIM kamp. Na ulazu nas dočekuju Senka i Boris, članovi 1. HMK pristigli ranije i upućuju nas do našeg djela kampa. Od Borisa isto tako saznajemo da su svi napravili istu grešku te, kao i mi, imali obilazak Berlina po autocesti koja ga okružuje.

Zanimljivo je još spomenuti da je razlika između bivše Zapadne i Istočne Njemačke i danas dobro vidljiva i to ne samo po cestama i poslijeratnoj arhitekturi, nego i u mentalitetu ljudi. Više informacija o motorističkom raji možete naći na www.villa-lowenherz.de ili nazovite 0049(0)52 73-75 67. Što se pak Jasmine i mene tiče, nadamo se da ćemo sljedeći put proći i vidjeti još više Njemačke po lokalnim cestama. ■

Malaguti
www.malaguti.com.hr

brodomerkur
TRGOVINA I USLUGE D.O.O., SPLIT, POLJIČKA CESTA 38

Madison 3 125/250 Euro 3

OVLASŢENA PRODAJNA MJESTA: SPLIT: MALAGUTI SHOP 021/389-046, MOTONAUTIKA 021/571-666, MOTO CENTAR Mayer 021/312-344, K2 MOTO SUPETAR 021/757-472. TROGIR: TRIDENT 021/796 687. ZADAR: AUTOHRVATSKA 023/305-069. RIJEKA: MARCEL MOTO 051/821-818, DINO MOTORI 051/374-322, SERVIS SANDI 051/671-305. PULA: ŠIRA MOTO 052/383-308. ZAGREB: GIGANT 01/3639-105, RPM 01/3777-540, AUTO MOTO KARMAT 01/3454-592. VARAŽDIN: AUTO PRIKRATKI 042/240-273. KOPRIVNICA: AUTO PRIKRATKI 048/665-395. BIROGRAD: AUTO-HRVATSKA 023/383-559. MAKARSKA: FESTINO 021/615-999. POREČ: FORTUNA 052/425-035. SIRENIA: MOTO BEAN 022/351-940. UMAG: EXTREMUS 052/759-488